

der kan gives Erstatning for, til de enkelte Landes Lovgivninger, har man anset det for uforment at optage Bestemmelser om det første Punkt i Udkastet, medens man i øvrigt, da det staar fast, at efter dansk Ret ved Tingsbeskadigelse kun økonomisk Skade godtgøres, alene har ment at burde fastslaa, hvem der er erstatningsberettiget, og hvad der gives Erstatning for ved Dødsfald eller Skade paa Person.

Besvarelsen af begge disse Spørgsmaal sker gennem en Henvisning til § 15 i Lov Nr. 127 af 15. April 1930 om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m.

Herefter vil Erstatningskravet for Personskade tilkomme „den forurettede“, saaledes at det blot kan *overgaa* til andre efter Reglerne i § 15, 3. Stk. Ved Dødsfald bestemmes den berettigede som „den, som derved har mistet en Forsørger“, og i Overensstemmelse med Praksis vil ogsaa Tilfælde af faktisk „Forsørgelse“, hvor ingen Retspligt hertil bestod, omfattes deraf.

Om Arten af den Skade, der kommer i Betragtning, bemærkes, at medens der ved Legemskrænkelser — foruden det dokumenterede Formuetab — kan ydes Godtgørelse, dels for Tab af mere ubestemte Goder i den ydre Verden („Ulempe“, „Forstyrrelse eller Ødelæggelse af Stilling og Forhold“), og dels for rent sjælelige Lidelser („Lidelse“, „Lyde og Vansir“ og „Tort“ — for saa vidt denne sidste overhovedet kan være forvoldt ved Handlingen), er Kravet ved Død begrænset til (det økonomiske) Tab af Forsørger og andre materielle Goder af mere ubestemt Art; for de efterlattedes Sorg ydes ingen Kompensation. Derimod vil — ud over hvad Loven direkte udtaler — den, der har baaret Udgifterne ved Begravelsen, kunne kræve disse erstattet, jfr. Domme i Ugeskrift for Retsvæsen 1929 S. 688, 1931 S. 690 og 1932 S. 331.

Det bemærkes, at de ovennævnte Regler kun finder Anvendelse ved indenrigsk Luftfart og ved saadan international Luftbefordring, hvor Forholdet efter almindelige Regler skal bedømmes efter dansk Ret, jfr. § 33. Der er saaledes intet til Hinder

for, at den kompetente danske Domstol i et internationalt Forhold tilkender Godtgørelse for Sorg over en Persons Død, hvis nemlig vedkommende Forhold efter almindelig dansk international Privatret vil være at bedømme f. Eks. efter fransk Ret.

ad § 25.

Efter Konventionens Art. 25 afskæres Befordrerens fra at paaberaabe sig Bestemmelser, som udelukker eller begrænser hans Ansvar, hvis Skaden er foraarsaget af ham selv eller af hans Folk under Udførelsen af deres Tjeneste med Forsæt eller ved en „Uagtsomhed, der efter Loven i det Land, hvor Sagen anlægges, ligestilles med Forsæt.“

I Overensstemmelse med, hvad der fra flere Sider blev forudsat under Forhandlingerne om Konventionen, er dette sidste i Udkastets § 25 gengivet ved Forsæt eller *grov* Uagtsomhed, uagtet dansk Ret ellers ikke plejer at tillægge Sondringen mellem culpa lata og culpa levis nogen Betydning ved Spørgsmaalet om, *hvorvidt* Ansvar er paadraget, cfr. dog Lov Nr. 175 af 1. Maj 1923 om Luftfart § 36, 2. Stk. Det vil være naturligt at drage ret snævre Grænser for den „grove Uagtsomhed“, saaledes at der skal stærke Grunde til, før den tør anses at foreligge.

Virkningen af, at Forsæt eller grov Uagtsomhed foreligger, er altsaa den samme som angivet i §§ 3, sidste Stykke, 4, sidste Stykke, og 9, jfr. foran, nemlig at Befordrerens afskæres fra at „paaberaabe sig de Bestemmelser . . . , som udelukker eller begrænser hans Ansvar“, uden at det dog i Konventionen — og derfor heller ikke i Udkastet — nærmere angives, hvilke Bestemmelser der derved sigtes til.

Det kan dog anses for utvivlsomt, at § 25 har Hensyn til Bestemmelsen i § 20, 2. Stk. — saaledes at Navigationsfejl under de angivne Omstændigheder ikke diskulperer —, og til Bestemmelsen i § 22 om Ansvarsbegrænsningen, men der ses ikke at være Anledning til at blive staaende herved; medens saaledes § 21, § 26, 1. Stk., og § 28 ikke berøres af § 25, maa det under